

РЕШЕНИЕ

№18

София, 16 февруари 2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на двадесет и шести януари две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА

РУМЕН ПЕТРОВ

при участието на секретаря Мира Недева
и в присъствието на прокурора Кирил Иванов
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 1234 по описа за 2017 година.

Производството е по реда на чл.354, ал.5 от НПК и е образувано по жалби на подсъдимите В. Л. Г. и И. Р. П. и на частния обвинител и граждански ищец М. Х. А. против решение № 220 от 22.08.2017 г., постановено по внохд № 123/17 г. на Варненския апелативен съд.

С касационната жалба от името на подс.Г., подадена чрез неговия защитник – адв.Г., се претендира наличието на всички основания по чл.348, ал.1 от НПК с алтернативни искания за: оправдаване или преквалификация на деянието; намаляване размера на наложеното наказание и на изпитателния срок, определен по реда на чл.66, ал.1 от НК; намаляване размера на обезщетението за неимуществени вреди и присъждане на законната лихва, начиная от 08.09.2011 г.. Пред ВКС подсъдимият и защитата му поддържат жалбата.

За подсъдимия П. са постъпили две жалби – едната, подадена от защитата му – адв.М. (л.21), а другата – лично от подсъдимия (л.36). Заявени са всички касационни основания по чл.348, ал.1 от НПК с алтернативни искания за: оправдаване и отхвърляне на гражданската претенция; намаляване размера на наложеното наказание по реда на чл.55 от НК и оставяне в сила приложението на чл.66, ал.1 от НК. Пред ВКС подсъдимият лично и защитата му – адв.Д., поддържат жалбите.

С касационната жалба на частния обвинител и граждански ищец А., подадена чрез повереника ѝ – адв.М., се възразява наличието на основанията

по чл.348, ал.1, т.т.2 и 3 от НПК с искания за увеличаване на наказанията по размер и постановяване на ефективното им изтърпяване и увеличаване на гражданските иски в размер, по-висок от определения от първоинстанционния и въззивния съд. Пред ВКС жалбоподателката лично и повереника ѝ поддържат жалбата.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура счита всички жалби за неоснователни.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

Процесуалното развитие на делото е усложнено.

Досъдебното производство е образувано на 29.08.2011 г., а обвинителният акт е внесен в Добричкия окръжен съд на 23.04.2013 г.

До настоящия момент са проведени едно първоинстанционно разглеждане на делото, три въззивни и две касационни производства, или общо 6 съдебни производства.

В детайли:

1. С присъда от 22.07.2014 г. по нохд № 151/13 г. ДОС осъдил подсъдимите П. и Г., за деяние, извършено на 29.08.2011 г., на основание чл.124, ал.1, във връзка с чл.128, ал.1 от НК и чл.54 от НК на по три години лишаване от свобода с отлагане изпълнението на наказанията за срокове от по пет години. На основание чл.45 от ЗЗД подсъдимите са осъдени солидарно да заплатят на М. А. 130 000 лева обезщетение за неимуществени вреди, дължимо ведно със законната лихва, начиная от 29.08.2011 г. до окончателното му изплащане, както и държавна такса в размер на 5 200 лева. Разноските по делото, и тези, сторени от А., са поставени в тежест на подсъдимите.

2. С решение от 26.06.2015 г. по внохд № 324/14 г., образувано по жалби на двамата подсъдими и частния обвинител, ВАС изменил присъдата на ДОС в гражданско осъдителната ѝ част, като подсъдимите П. и Г. са осъдени да заплатят на М. А. по 65 000 лева обезщетения за неимуществени вреди с лихва от 29.08.2011 г. до окончателното им изплащане. В останалата част присъдата е потвърдена.

В хода на това въззивно производство е проведено съдебно следствие в рамките на което подсъдимите са дали обяснения.

3. С решение № 52 от 18.04.2016 г. по кд № 1653/15 г. ВКС, трето н.о. при констатация за наличието на основанието по чл.348, ал.1, т.3, във връзка с ал.5, т.т.1 и 2 от НПК отменил решението на ВАС и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд от стадия на съдебното заседание.

Делото пред този първи касационен състав е било образувано по жалби на подсъдимия П. и частния обвинител А.. Видно от мотивите на решението жалбата на подсъдимия срещу въззивното решение в двете му части – наказателна и гражданска, е преценена като неоснователна изцяло. Отмяната на обжалвания съдебен акт е резултат на жалбата на частния обвинител, която е преценена като основателна.

Жалбата на подсъдимия Г. против същото решение на ВАС е била върната от ВАС като нередовна и разпореждането за това е оставено в сила с определение № 141 от 12.12.2015 г. на ВКС, първо н.о. постановено по чнд № 1487/15 г.

4. С решение от 18.08.2016 г. по внохд № 180/16 г. ВАС изменил присъдата на ДОС в гражданско осъдителната ѝ част като осъдил всеки един от подсъдимите да заплати на гражданския ищец по 65 000 лева обезщетение за неимуществени вреди ведно със законната лихва от деня на увреждането 29.08.2011 г. В останалата част присъдата на ДОС е потвърдена.

При това, второ по ред, въззивно производство е проведено съдебно следствие, като са допуснати и разпитани като свидетели К. Д., С. Р. и Д. Х., приети са и писмени доказателства, представени от адв.Г., за двамата подсъдими – копия от благодарствено писмо, медицинско направление, рецепта, амбулаторен лист от 13.06.2016 г., болничен лист от 16.06.2016 г., всички на името на подс.Г. (л.46 и сл.). 5. С решение № 48 от 28.03.2017 г. по кд № 1270/16 г., образувано по жалби на двамата подсъдими и частния обвинител, ВКС, второ н.о. отменил решението на ВАС и върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав. Съображенията за това са установен дефицит в съдържателната част на мотивите на въззивното решение и повторна констатация за наличието на основанието по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

6. С решение № 220 от 22.08.2017 г. по внохд № 123/17 г. ВАС изменил присъдата на ДОС в гражданско осъдителната ѝ част като осъдил всеки един от подсъдимите поотделно да заплатят на М. А. по 50 000 лева обезщетения за неимуществени вреди, считано от датата на увреждането 29.08.2011 г. и отхвърлил гражданската претенция до 65 000 лева, за всеки един от тях. В останалата част присъдата е потвърдена.

В хода на това касационното производство, жалбоподателите не са направили доказателствени искания и съдебно следствие не е провеждано.

Водим от горното, като съобрази доводите на страните и след проверка Върховният касационен съд, първо н.о. установи:

По жалбата на подс.Г.:

Подсъдимият Г. не е обжалвал решението на ВАС, постановено по внохд № 324/14 г., с което е утвърдено осъждането му за престъпление по чл.124, ал.1, във връзка с чл.128, ал.1 и чл.54 от НК на три години лишаване от свобода условно за срок от пет години, както и това на основание чл.45 от ЗЗД да заплати на гражданския ищец А. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 65 000 лева, дължимо ведно със законната лихва, начиная от 29.08.2011 г. до окончателното изплащане.

Независимо от това по-късно той подал касационни жалби против последвалите две въззивни решения (виж т.5 и 6 от изложеното по-горе).

Съгласно чл.349, ал.3 от НПК подсъдимият може да подава касационна жалба, когато са нарушени неговите права и законни интереси, а такива нарушения, за подс.Г., не се разкриват. Тъкмо обратното, с решението, предмет на настоящата проверка правното му положение е смекчено, тъй като

отговорността му по чл.45 от ЗЗД е занижена. Отменителните последици на предходните касационни проверки не са резултат на негова жалба, а на жалбите на частния обвинител и подс.П..

Жалбата на подс.Г. не може да бъде разглеждана по същество. Тя самостоятелно не може да бъде основание за друг изход на делото, различен от този, с който този подсъдим се е съгласил, поради което следва да бъде оставена без разглеждане.

По жалбата на подс.П.:

Тя игнорира процесуалното развитие на делото, което бе очертано вече.

Внимателният съвместен прочит на първите му касационни жалби (л.4 и 16 от кд № 1653/15 г. на ВКС, трето н.о.) и становища пред касационния съд и на депозираните сега жалби и становища от същия подсъдим и защитата му, налага извод за идентичност на възраженията.

Тези възражения са получили отговор още от първия касационен състав. Възраженията за допуснати съществени нарушения на процесуални правила, неправилно приложение на закона и несправедливост на наложеното наказание и срещу гражданската част, са отхвърлени като неоснователни, в това число и възраженията срещу авторството на деянието в лицето на двамата подсъдими, време, място и начин на извършване на същото, причинно-следствената връзка между него и настъпилния резултат.

Решението на ВКС, трето н.о. е влязло в сила и е задължително по смисъла на чл.413, ал.1 от НПК и настоящия касационен състав няма процесуална възможност за проверката му.

Друг би бил въпросът ако при новото разглеждане на делото са установени нови, различни факти от кръга по чл.102 от НПК, каквото не се твърди от подс.П., а и не се установява от ВКС. По аналогичен начин стоят нещата и с възраженията за допуснати нарушения на процесуални правила – тези по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, като жалбоподателят не навежда такива, различни от обсъдените и отхвърлените от ВКС, трето н.о.

Само при наличието на нови фактически положения, от значение за правилното решаване на делото, приети за установени от проверяваната инстанция и/или възражения за нарушения на процесуални правила от кръга по чл.348, ал.1, т.2 от НПК, различни от отхвърлените от първия касационен състав, указанията по приложението на материалния и процесуалния закон, дадени в първото касационно решение, не биха били обвързващи за въззивния съд и за настоящия състав на ВКС. Първото въззивно решение е отменено по повод жалбата на частния обвинител, като първия касационен състав е намерил, че наложените на подсъдимите наказания са занижени, поради неправилната им индивидуализация по чл.54 от НК и поради неправилното приложение на чл.66 от НК (виж л.14 от мотивите на решението).

Независимо от казаното дотук, ВАС правилно е извършил цялостна проверка на дейността на ДОС и е направил собствена преценка за наличието на основания за наказване на подсъдимите и за съответствие на наказанията с конкретното деяние. Добре е видно от мотивите на решението, че дейността на

ДОС по доказателствата (допускане, събиране, проверка и оценка), е била възприета изцяло, като към съображенията му по оценката на доказателствата са направени допълнения, които въззивният съд е счел, че са необходими. ВАС не е установил причини за несъгласие с изводите по фактите от кръга по чл.102 от НПК и макар да не е бил длъжен е преповторил същите в мотивите на решението си.

Извън тези възражения, за които стана дума, подс.П. е поставил на вниманието и други, с които претендира непълнота на мотивите на оспореното решение. Твърди се в тази насока, че ВАС не е дал убедителен отговор относно „светлия период” и следите от черно вещество по тялото на пострадалия.

„Светлият период” (период на привидно благополучие) и черното зацапване на крака на пострадалия са безспорно, а и според жалбоподателя, относими към изводите за време, място и начин на причиняване на уврежданията и авторството на деянието. А тези въпроси, както се спомена по-горе, са разрешени и са получили отговор още при първото разглеждане на делото от ВКС.

Обобщено казано, указанията на втория касационен състав, в рамките на пределите очертани с решението на първия касационен състав, са изпълнени и за това данни се съдържат в мотивите на обжалваното решение (л.11-14). Изложените на същото място съображения са собствени на ВАС, при все, че е утвърдил идентични такива на ДОС. ВКС е имал повод да вземе отношение по това, че лаконичността на мотивите на съда не винаги предполага извод за непълнотата им, щом от изложените съображения е ясна волята на съда, какъвто е настоящият случай.

Това налага отново да се вземе отношение, с оглед на направените възражения, че за „светлия период” по делото са налице достатъчно данни, изводими от гласни доказателствени източници, относно поведението на пострадалия след нанесения му побой, по време на движението му към сцената, в близост до която е намерен безпомощен и преди падането му там (св.Р., П., . М.). Не е установено до последно посочения момент върху него да е упражнено физическо въздействие от лица, различни от подсъдимите и е изключено установените увреди по тялото и главата му да са резултат на падане от собствен ръст. При това хипотезите, предлагани от експертите по делото (възможно е, най-вероятно е, най-съответства – л.140 от досъдебното производство, л.178-179 от нохд), не изключват наличието на „светъл период” и не налагат друг извод, различен от направения от въззивния съд.

На черното зацапване на крака на пострадалия, се придава значение, каквото то обективно няма. Този извод се налага от установените по безспорен начин време, място и механизъм на причиняване на уврежданията и липсата на връзка между последните с това зацапване. Друг е въпросът, че съвместният прочит на показанията на свидетелите П., М., В. и С. разкрива генезиса на това зацапване – пострадалият е бил художник, за времето до инцидента единият му крак е бил изрисуван с маркер – татуировка, драсканица, на 29.08.2011 г. до обяд той е бил на плажа и на два пъти е влизал във водата, а към момента на

възприемането му от св.М.едното бедро до коляното било залято с черен туш,мастило,...замазано, сухо.

По жалбата на частния обвинител и граждански ищец А.:

С жалбата се иска увеличаване размера на наложените на подсъдимите наказания, отмяна на приложението на чл.66 от НК и уважаване на гражданските искове в размер по-висок от определения от първоинстанционния и въззивния съд.

1. За да утвърди наложените на подсъдимите наказания лишаване от свобода в размер на по три години, ВАС е възприел изцяло съображенията на ДОС по оценката на обстоятелствата, от значение за определяне на наказанията по реда на чл.54 от НК и извода му за наличието на баланс между смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства (л.16 от мотивите). Въззивният съд е акцентирал върху следните обстоятелства: смекчаващи – чистото съдебно минало на подсъдимите; липсата на други водени срещу тях наказателни производства; възрастта им; добрите характеристични данни; трудовата ангажираност; изолираността на инкриминираното деяние в съзнателния им живот; провокиращото поведение на пострадалия и отегчаващи - съотношението между страните в развия се инцидент, при който пострадалият е бил сам срещу няколко души в полза на подсъдимите и компанията им; различието във физическото и психично състояние на същите страни, отново в полза на подсъдимите и компанията им; поведението на подсъдимите непосредствено след деянието, преди оттеглянето на пострадалия към мястото, където по-късно е намерен. В допълнение към казаното от ДОС, ВАС е намерил за необходимо да наблегне на поведението на пострадалия, който не е бил провокиран от подсъдимите и/или компанията им и въпреки това в поведението му се разкрива упоритост. Изложеното на л.17 от мотивите, че „следва да бъде отчетено обстоятелството, че фактически по делото няма събрани отегчаващи отговорността обстоятелства за двамата подсъдими” не налага извод за противоречие, неяснота във волята на съда, защото при дейността по индивидуализация на наказанията, ВАС фактически е съобразил и отегчаващи вината на подсъдимите обстоятелства, за които стана дума по-горе. По-нататък въззивният съд е взел отношение и по срока на наказателното производство, който правилно е преценен като надхвърлящ разумния срок, по смисъла на чл.22, ал.1 от НПК.

От друга страна, ВАС е намерил за нужно да посочи, че е налице законова забрана за утежняване положението на подсъдимите, защото във въззивната жалба на частния обвинител против присъдата на ДОС (л.9 от внохд № 324/14 г.), не се съдържа искане за увеличаване размера на наложените на подсъдимите наказания, а само искане за отмяна приложението на чл.66 от НК (л.18 от мотивите). Заявеното от ВАС по своето естество претендира касационната жалба на същата страна, в тази ѝ част – за увеличаване размера на наложените наказания, разгледана от първия касационен състав, да е била недопустима, поради ефекта на „прескачащото обжалване”, защото правото на касационна жалба се поражда като резултат от упражняване на правото на

въззивно обжалване и този ред изключва проверка на първоинстанционния съдебен акт по жалба, директно подадена пред касационния съд. Обяснимо въззивният съд не се е основал на процесуалните правила, които му позволяват в производство по реда на глава двадесет и първа от НПК да проверява влязло в сила решение на ВКС, в това число и по преюдициалното му (спрямо основателността), произнасяне по допустимостта на поставените на вниманието жалби и очертаните от тях предели на проверката по чл.347 от НПК. Коментираното решение на ВКС не подлежи на контрол по глава двадесет и първа, двадесет и трета и тридесет и трета от НПК. Поради това настоящият състав оставя без коментар тази част на въззивното решение и противостоящото му възражение, от страна на частния обвинител.

Първият касационен състав е приел, че наложените наказания на подсъдимите неправилно са индивидуализирани по чл.54 от НК, с което освен друго е и отречено наличието на предпоставките на института на смекчената наказателна отговорност – чл.55 от НК. Същият съд се е отнесъл критично към оценката на редица обстоятелства, произтичащи от конкретно извършеното от подсъдимите деяние, които ги характеризират отрицателно, са в кръга на отегчаващите отговорността им и указват на степента на обществената им опасност. Все в тази посока, същият съд е изключил наличието на принос от страна на пострадалия към настъпването на вредоносния резултат, както и действие от страна на подсъдимите в състояние на силно раздразнение или при условията на чл.12 от НК, във възможните варианти.

ВАС детайлно е разгледал въпросите имащи отношение към определяне на наложените наказания лишаване от свобода и в принципен план не се е отклонил от указанията, дадени с предходните отменителни решения на ВКС.

От изложеното по-горе е видно, че този въззивен състав не е игнорирал обстоятелствата, които се извеждат от конкретно извършеното деяние и които характеризират подсъдимите отрицателно. ВАС е акцентирал върху личността на подсъдимите, за които не са открити негативни характеристики извън тези, които разкрива деянието. По отношение на отрицателната оценка на личността им с оглед на деянието, съдът не е имал основание да пренебрегне фактът, че именно пострадалия със своето поведение е провокирал началото и развитието на инцидента, без да е бил мотивиран към това от подсъдимите и в този смисъл не може да се обоснове изключително висока степен на обществена опасност на личността на подсъдимите изискваща по-интензивен начин на въздействие спрямо тях. Безспорно е, че посегателството върху човешкия живот е най-тежкото престъпление, но в рамките на обвинението по-тежкия резултат е причинен по непредпазливост. Все в тази посока в достатъчна степен е отчетено и нарушаването на принципа заложен в чл.22, ал.1 от НПК, който изисква съобразяването му при индивидуализацията на наказанията, доколкото несвоевременното санкциониране на дейците, без те да имат принос за това, zlepоставя поначало справедливостта на наказанията.

На плоскостта на казаното дотук, ВКС намира, че наложените на подсъдимите наказания лишаване от свобода по размер са съответни на

обществената опасност на деянието и дейците, на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите по чл.36 от НК.

2. Първият касационен състав е приел за неправилно приложението на чл.66 от НК при съображения, че изводите на съда не кореспондират с фактите по делото обуславящи законосъобразна преценка дали с отлагане на изпълнението на наказанията лишаване от свобода ще бъдат постигнати целите на специалната и генерална превенция по чл.36 от НК.

При повторното разглеждане на делото от ВСС е направена констатация, че въззивната инстанция е избегнала конкретен коментар как ще се отрази отлагане на изтърпяването на наказанията на подсъдимите върху очакваното възпитателно и предупредително въздействие на санкцията върху другите членове на обществото, както и, че решението на същия съд не съдържа дължимото изследване на факторите по чл.66 от НК, а са изтъкнати критерии извън тях.

За да утвърди приложението на института на условното осъждане ВАС възприел изцяло съображенията на ДОС в тази посока (л.17 от мотивите на внохд № 123/17 и л.37-38 от мотивите на присъдата) и допълнил, че не се налага изолиране на подсъдимите от обществото в местата за лишаване от свобода, защото не са криминално проявени, личностите им не разкриват данни за завишена степен на обществена опасност, успешно активно са социализирани, водят примерен начин на живот. ВАС приел и това, че в конкретния случай, целите на генералната, в контекста на тежкия вредоносен резултат, не следва да бъдат несправедливо надценявани и третираны приоритетно, пред тези на личната превенция.

Може да се обобщи, че указанията на предходните касационни състави не са изпълнени. Отново акцент е поставен върху специалната превенция, като настоящият състав не отрича, че поправянето и превъзпитанието на дейците е с приоритетно значение при преценката за приложимостта на чл.66 от НК. Това обаче не може да предопредели игнориране на общия превантивен ефект от наказанията. Няма спор, че формалните предпоставки за отлагане на изпълнението на наказанията са налице. Действително подсъдимите са с добри характеристични данни, социално адаптирани, трудово ангажирани, като деянието, предмет на делото, до този момент, се явява инцидент в техния живот. От друга страна, данни за тяхната личност, както вече се посочи, произтичат и от спецификата на конкретно извършеното престъпно деяние, които по естеството си указват на ненужна по обем и интензитет агресия. Началото и развоя на събитието е предпоставено от провокативното поведение на пострадалия, но то не във всеки един момент е било насочено срещу подсъдимите и/или компанията им, а напосоки, спрямо всеки и всичко. По повод на същото поведение са предприети мерки за намеса на органите на МВР и до пристигането им, подсъдимите са упражнили физическа сила спрямо видимо беззащитния, неориентиран, слабават физически човек, която съществено се различава от употребените от тях до този момент физически активни действия за възпирането и отблъскването му. Същото насилие е

причинило изключително сериозни увреди в областта на главата и тялото, по-късно довели до смъртта на пострадалия. Защитните наранявания по ръцете на последния указват, че въпреки състоянието, в което се е намирал, видимо за всички, той е съзнавал упражняваната върху него физическа агресия и се е опитвал да намали резултатността ѝ. Съвкупността от тези обстоятелства, преценени на базата на динамиката и разпространеността на проявите на саморазправа, при провокации, поводи и конфликти, от такова естество, с лекота, както е казал първия касационен състав, се посяга и отнема най-ценното благо-живота, налага извода, че за постигане целите на наказанието и за поправянето на подсъдимите те трябва да бъдат изолирани от обществото. Ефективното изтърпяване на наказанията ще спомогне от една страна за ефективна преценка и осмисляне на поведението им в посока бъдещо недопускане на подобна саморазправа, а от друга – ще въздейства възпиращо спрямо другите членове на обществото. ВКС е имал повод да вземе отношение по това, че макар поправянето и превъзпитанието на дееца да е с приоритетно значение при преценката за приложимостта на чл.66 от НК, това не игнорира преценката за общия превантивен ефект от наказанието. Решаването на въпроса за ефективното изтърпяване на наказанието, освен останалото, изразява негативната обществена оценка за престъпното деяние и поради това е предназначено да въздейства предупредително и възпитателно и върху останалите членове на обществото ни. Тежестта на извършеното престъпление и неговата морална укоримост не могат да се подминават при решаване на въпроса за изтърпяване на наказанието, така, както е сторил въззивният съд.

По тези съображения ВКС следва да измени обжалвания съдебен акт, съответно на казаното дотук, като отмени приложението на чл.66 от НК спрямо двамата подсъдими и определи за тях първоначален общ режим на изтърпяване на наказанията, съответен на предвидения в чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС.

3. Що се отнася до обезщетенията за неимуществени вреди, трябва да се съобрази следното:

С първото касационно решение, по повод жалбата на подс.Първанов, е утвърдено, че в гражданската част решението на въззивния съд е правилно и законосъобразно. Гражданският ищец не е заявил недоволство от присъдените му обезщетения в размер на по 65 000 лева, дължими от всеки един от подсъдимите. Такова недоволство е заявено едва сега пред третия касационен състав, след намесата на ВАС довела до намаляване на обезщетенията на по 50 000 лева, за всеки един от подсъдимите.

В тази част оспореното въззивно решение трябва да се измени.

При процесуалното развитие на делото, не са установени нови факти, в това число и такива, които имат значение за приложението на чл.45 от ЗЗД. ВАС е игнорирал това и не е имал право да не се съобрази с указанията, съдържащи се в първото решение на ВКС относно „съпричиняването” от страна на пострадалия. За да намали обезщетенията въззивният съд е отчел тъкмо това, а то категорично, при същите факти, е отречено от първия касационен състав. Игнорирането на задължителни указания на ВКС по

приложението на закона при идентични факти от кръга по чл.102 от НПК е съществено нарушение на процесуалните правила и подлежи на отстраняване.

Доколкото първия касационен състав не е взел отношение, а вторият изрично е акцентирал върху началната дата на задължението за законни лихви върху обезщетенията за неимуществени вреди няма причини, които да препятстват настоящия състав на ВКС да измени проверявания съдебен акт и в тази насока. Гражданският ищец търпи вреди от смъртта на пострадалия, настъпила на 08.09.2011 г.

ВКС трябва да внесе коректив и в задължението на подсъдимите за държавна такса върху размера на уважените граждански иски. С решението си ВАС е потвърдил присъдата на ДОС в частта, с която подсъдимите са били осъдени заедно да заплатят държавна такса в размер на 5 200 лева, макар, че всеки един от тях поотделно носи отговорност за обезвреда.

На основание чл.354, ал.6 от НПК препис от настоящото решение следва да се изпрати незабавно на прокурора, участвал в съдебното заседание пред ВКС.

Водим от изложеното и на основание чл.354, ал.5, във връзка с чл.337, ал.2, т.2 и ал.3 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 220 от 22.08.2017 г., постановено по внохд № 123/17 г. на Варненския апелативен съд, както следва:

ОТМЕНЯ решението в частите, с които присъдата на Добричкия окръжен съд, постановена по нохд № 151/13 г. е потвърдена по приложението на чл.66, ал.1 от НК спрямо подсъдимите В. Л. Г. и И. Р. П.; осъждането им заедно да заплатят държавна такса в размер на 5 200 лева; осъждането им за законна лихва върху присъдените обезщетения, начиная от 29.08.2011 г., както и в частта, с която Варненският апелативен съд е отхвърлил гражданските иски на М. А. за разликата от 50 000 лева до 65 000 лева.

ОПРЕДЕЛЯ на двамата подсъдими първоначален ОБЩ режим на изтърпяване на наложените им наказания лишаване от свобода;

УВЕЛИЧАВА размерите на обезщетенията за неимуществени вреди, дължими от подсъдимите поотделно на М. А. – на по 65 000 лева, ведно със законната лихва, начиная от 08.09.2011 г. до окончателното им изплащане;

ОСЪЖДА подсъдимите Г.и П. да заплатят по 2 600 лева държавна такса върху уважените граждански иски.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му част.

ПРЕПИС от настоящото решение НЕЗАБАВНО да се изпрати на прокурора, участвал в съдебното заседание пред ВКС.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.